

DIALOG DIREKT #63

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Det har kommit in extra mycket material nu. Jans inlägg, som jag av misstag tog in två gånger, har inspirerat till två brev. Det första brevet är från Ingalill J.

En av underfrågorna i senaste DD, ställd av **Jan Franzon**, lyder så här: *Har den första kärleken svalnat bland oss?* Jag vill svara på den frågan.

När **Ove** och jag fick en förfrågan om vi ville ställa upp på Alnäs under den veckan i augusti då ryssar och polacker var där, var min första reaktion motvilja. Jag förstår inte ett ord av deras språk. Jag kommer inte att orka med, vi är så få. Jag har ju redan varit över en vecka på Alnäs i sommar. Jag har så mycket som behöver göras där hemma. I trädgården t.ex. Men hur det var, så hamnade vi på Alnäs. Värmlänningar kan inte säga nej.

På söndagen gick vi alla i våra respektive kyrkor. Ämnet i vår kyrka var *"Förspillda tillfällen"* och episteltexten Uppenbarelseboken 2:3-6. Den får ni slå upp och läsa själva. Mej grep den mycket den texten. Särskilt "tänk på varifrån Du har fallit och omvänd Dig och gör samma saker som förr." Det jag närmast tänkte på var: Jag är mera pliktuppfylld än glädjefylld. Jag älskar inte Gud över allting och inte min nästa som mig själv. Jag blir ofta tjugig, gnällig och kritisk. Pratar lättare om människor än till dem, vilket är fejt. Efteråt gick vi till nattvard, vilket kändes mycket bra. Befriad och glad gick jag tillbaka till Alnäs med stor kärlek till ryssar, polacker och svenskar. Arbetet gick så lätt och upplevelserna var stora.

Nästa morgon tänkte jag. Vad betyder konkret *"min första kärlek"*. På kvällen kom frågan upp *"Vad är Moralisk upprustning?"*. **Wiecek Kecik** gav svaret.

"Moralisk upprustning tror att Gud har en plan. Planen är för hela världen och Gud vill visa den planen för oss. Lyssna till den i stillhet. De 4 absoluten, ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek har vi fått för att veta, om det är Guds plan vi har. Normer finns i alla religioner. De kommer från Jesu bergspredikan.

Normerna är Kristus."

Detta tyckte jag var mycket väl formulerat och kände igen det från upplevelsen i Caux nyåret 1961. Jag tänkte: Moralisk upprustning är min första kärlek, som gav mig tro på Gud, Jesus och den Helige Ande. Den kärleken vill jag inte mista. Den är en gåva till vår tid.

Ingalill Jensen

Sture Rengfelt skriver ett svar till Jan. De har båda gått med på att det kunde tas med i DD.

Käre Jan!

När jag läser Dina bägge senaste inlägg i Dialog Direkt går mina tankar tillbaka till den tiden när vi alla som bäst var upptagna av att "förvandla" människor.

Det hände då att någon skojade med uttrycket *"Hurra, vad jag är MRA idag"*!. Det betydde att man på något sätt kände sig "hög", andligt sett. Då var men själsligen nybadad, hade delat alla sina synder och var färdig att gå ut och ta itu med att vara vad som i Nya testamentet kallas att vara "nyomvänd". En församlingsföreståndare fick inte vara nyomvänd enl ap. **Paulus** rekommendation i 1 Tim. 3:6 för då kan han bli högmodig och "falla under djävulens dom".

Det där pratade **Frank Buchman** och **Peter Howard** med varandra om en gång. Peter berättar själv om det i en av sina böcker: "Revolutionen som kommer", sid 97.

Martin Luther har också utrett detta och kommit fram till att en kristen människa är vad som på latin heter "simul justus et peccator" dvs på en gång rättfärdig och syndare. Vi får alltså göra klart för oss att vi i detta livet aldrig kommer fram till att vara syndfria, inte ens i det ögonblick när vi tar emot nattvardens sakrament. Vi kommer inte längre än till att vara benådade syndare. "Vi behöver", som Frank sa, "Jesus Kristus varje ögonblick, timme för timme, dag för dag, så länge vi lever i denna värld, om vi ska hålla oss på rätt väg".

"Själva har vi en djup längtan efter att få vara Guds redskap", skriver Du. Ja, visst, men i

Så vad gör en heltidsarbetare? Varför ge henne pengar? Vad stöder man egentligen? Om hon inte "jobbar på Alnäs", "sköter allt" vad kan hon då syssla med? Mitt svar är: jag försöker följa det djupaste Gud har lagt i hjärtat så gott jag kan, föra andra människor till tro på Gud och Hans ledning, Hans normer, **speciellt absolut kärlek**.

Jag utövar mitt kall bland mina kamrater på den arbetsplats i det yrka och den speciella uppgift och den gåva som Gud givit just mig. - För vidare idéerna om MRA på det bästa sätt som är givet just mig.

Engagerar mig i samhället på de områden till vilka jag naturligt har ett engagemang och en anknytning. Många gånger kan detta engagemang inte beskrivas eller berättas om. Det vore att utlämna människor och använda deras vänskap som ett bevis för att man uträttar någonting. Att jag har ett "jobb", t.ex vår show i skolor om jag gör reklam eller något på TV, t.o.m. om jag jobbar som impressario åt någon som **Victor** ger detta mig en trovärdighet, en fastare identitet för andra människor i denna misstroendets värld. ("Att jobba med MRA på Alnäs" ger ingen identitet och dom som förstår att jag trots allt jobbar här, sköter Alnäs med allt vad det innebär, dom säger att det ju inte är mitt kall, som artist.- Och det säger jag också!)

Jag känner för att ha ett engagemang i samhällslivet, med mina kollegor inom artistvärlden. För att göra detta behöver jag jobba med något som för mig ut till dem och jag är given naturligt av Gud en viss del genom "Stalling" men behöver söka efter andra saker. Mitt engagemang för MRA är helhjärtat mitt i detta. Inte att vinna folk in i MRA men i att ge vidare tro och hopp och tanken att varje människa kan finna Gud och hans kärlek till honom/henne. Gud kan leda. Resten gör Gud och resten av ledning ger Gud.

Om "lag": Lagarbete har jag upplevt tidigt som skådespelare. Det är inget nytt för mig. Effekterna kan bli bra eller dåliga, det svetsar människor samman eller skiljer dem åt. Dom lär känna sig själva och därmed andras reaktioner och personligheter. Men för att orka arbeta i ett lag måste man ha sin egen vrå, sitt eget hem, sin egen härd, sin egen vän kanske att ha förtroende med.

I MRA är "lagarbete" ett heligt begrepp. Jag har t.o.m. känt ofta att det jag gör "själv" blir nedvärderat pga att jag inte gjort det med mina MRA-vänner. Men jag har aldrig givit mitt liv till mina MRA-vänner. Jag har givit det till Gud! Ett lag är dom människor som vid en given tidpunkt frivilligt gör en given konkret uppgift tillsammans för att de tror på det. Konstitutionen av laget varierar från uppgift till uppgift. Utseendet på laget

kan ändras. Att göra något "med laget i MRA" är en tom mening. Det är en gammal term för dom människor som under MRA's pionjärår jobbade i lag för att tillsammans ta itu med en specifik uppgift. För mig har jag ett lag varje gång jag måste utföra en idé där jag måste ha hjälp av människor. Frivilliga eller betalda. Eller om någon anställer mig för att producera något blir jag en del av den personens lag. Att försöka **skapa** t.ex en pjäs "som lag" eller kläcka idéer "som lag" är inte lagets funktion enligt min mening. Det finns en slags vag uppfattning inom MRA i Sverige, den att arbeta i lag är att berätta alla ens idéer för alla (eller så många som möjligt) så att alla skall få **vara med** på det man tänker och det blir ofta så att många inte delar uppfattning eller försöker att göra om ursprungsidéen till något helt annat. Detta kallas att "jobba i lag". Men det kan också ligga kontroll bakom och avundsjuka, en fruktan att inte få vara med i vad som händer. En rädsla för att bli lämnad utanför, så man vill att var och en skall lägga fram sina idéer, sin inspiration öppet så att "laget" får titta på dem och bedöma dem. Är detta lagarbete? Är det inte en form av diktatur?

Dessutom är det "laget" som ger mig pengar till hus och levebröd. Så jag riskerar i teorin att förlora detta levebröd om jag inte "lagarbetar", dvs öppnar alla mina idéer och undringar och planer för "laget" och **inte** gör något **själv**, utan konsultation och kollning från dom andra. På det sättet är jag beroende av att bete mig på ett visst sätt. Jag vill bli fri från det.

Ett lag behöver också medlemmar som var och en är rustade, skraddade för just den uppgiften dom har inom laget. Vem som helst är alltså inte mitt lag bara för att vi råkar tro på Gud eller för att vi har MRA gemensamt. Vi blir inte ett lag av det.

Jag är så tacksam för de gånger då "de gamla" i MRA-gemenskapen har stött ett projekt, t.ex ett som jag haft idén och "utförandeansvaret" för, utan att vara med själva, fysiskt eller beslutsmässigt. Att jag fått det förtroendet! Sen berättar jag när jag kan om allt men att full insyn inte har varit ett måste. Det har betytt så oerhört mycket för mig när människor som ger mig pengar också gett mig denna fulla friheten.

Att bara erkänna MRA i Sverige och att ha varit en del av det i så många år är ett existerande jobb i sig självt.

Vendela

Tack Vendela. Jag känner igen en del även om jag bara bott korta tider på Alnäs.

Antwo

skap som vill lära tillsammans”, sas det ofta och ”vi är inte rädda för att göra fel i sökandet, för det är Guds verk som räknas inte vårt.” Öppenheten var påtaglig likaså förväntan att den Helige Ande styrde och ställde. Inte på så sätt att man lutade sig tillbaks och rullade tummarna utan det var ett aktivt sökande både före och under möten. Det var fritt fram att ge sin övertygelse och om någon såg på saken annorlunda gick det bra att uttrycka det också. Detta skapade ingen oenighet utan en mångfald för vi hade samma mål i sikte. Frihet att bejaka de inre impulserna och samtidigt ta till sig budskapet utifrån, var som att dricka källvattnet. Friheten, omsorgen, integriteten och förtroendefull kärlek skapade en atmosfär som det inte finns ord för.

Det fina vädret gjorde att många tog tillfället att äta ute vilket också hjälpte till att bryta ned eventuella stela former man kan ha hamnat i. Men även inne i matsalen är det så annorlunda. Några av Er kanske minns den vånda man upplevt att komma till matsalen och inte veta var man ska sitta. En helt ny öppenhet och välkomnande till nästan vilket bord som helst, där det fanns plats ledig, var påtaglig. Själv vet jag att vi ibland hade planer att tala om en viss sak med vissa personer men så kom en oväntad gäst och så blev det något helt annat men mycket bra. Ibland fylldes bara ett bord så att säga av sig självt och det är helt otroligt vilken upplevelse det kunde bli. Flera gånger sa vi, ”det här skulle vi aldrig kunnat planera”!

Vänner runt om i världen hade gjort extra ansträngning att åka till Caux för att hjälpa till med tanke på att så många ville komma till jubileet. Detta innebar också att vi träffade kära vänner från många avlägsna platser som vi inte sett på 20 år och mer. Och det var festligt att se hur våra barn fann varandra och hade verkligt kul ihop både i gemensamt arbete (och för somliga kanske en tuffare arbetsdisciplin än de väntat sig) och på den fria tiden.

Jag hade många tillfällen att tala med vänner från olika delar av världen om framtiden och MRA's inflytande i åren som kommer. Under ett sådant samtal berättade min vän om en utvärdering som jag tyckte var till stor hjälp. Han sa, att under 30-talet fanns det väldigt få heltidsarbetare men många i arbetslivet som hade en verklig övertygelse. På den tiden var det de förvärvsarbetande som drev frågorna och ledde utvecklingen. Senare på 50-talet och framöver var det som det gick inflation i heltidsarbetarna. Deras antal ökade dramatiskt och de så att säga tog över hela planeringen. De gjorde upp planer och kom med förslag, uppmanade till satsning av pengar osv. Heltidsar-

betaren fick en fel ställning och det berodde troligen lika mycket på inställningen hos såväl heltidsarbetaren som de i förvärvslivet. (OBS!! Detta är ingen kritik utan ett försök till analys). Och idag ser vi hur heltidsarbetarskaran minskar hela tiden. Min konklusion är att detta är inget negativt i sig självt utan kanske utveckling som Gud vill visa oss och som vi inte ännu fattat finessen med. Låt oss styras av tro och inte av det vi ser runt oss. ”Saliga är de som inte se och ändå tror.”

Jan Franzon

Slutligen skriver Vendela mycket öppet och hjärtligt om hur hon upplever det att vara en av dem som bor på Alnäs. Detta med Alnäs är ju aktuellt. Alla vill vi ju ha Alnäs kvar i fortsättningen, men vem skall göra jobbet där? Det behövs yngre krafter. Annars fungerar det bara inte.

Saker får gärna pågå på Alnäs bara jag inte behöver känna att jag måste vara involverad i allting. Det känns lätt så, när jag bor där i centrum för alla telefonsamtal och alla aktiviteter, även om dessa är ”enkla” som mangling av tvätt eller trädgårdsarbete.

Jag längtar efter ett eget hem. Att ha en egen telefon på vilken jag vet att folk ringer till oss. Att inte behöva överväga varje gång det ringer om det möjligen är till mig och använda tid till att lämna meddelanden och söka efter och finna människor eller adresser. Jag vill ha ett eget hem så att jag inte behöver passa tider för när jag skall äta eller laga mat. Att vara fri att laga vad jag vill och för vilka jag vill för hur många jag vill. Ett eget hem där jag kan städa när jag vill och var jag vill och hur jag vill. Ett hem dit jag kan bjuda in den jag vill när jag vill, för dem att bo i det rum och i den säng jag vill. Helst vill jag också handla den mat jag vill dvs. handla för bara Philip och mig och de gäster vi har. Att inte behöva tillbringa extra tid i affären för att handla för ett storkök. Det tar extra tid att handla att lägga in i förrådet, kylskåpet etc.

På något sätt skulle jag vilja börja om från början med livet här och inte ha några tider eller möten fastlagda utan leva som enskilda enheter och se vad som växer fram ur det. - Utan inblandning från människor utifrån. Framför allt skulle jag vilja tjäna lite pengar för att kunna få allt det här - denna friheten. Inte känna att jag lever på givarnas nåder. Om jag inte uppför mig får jag inget mer stöd. Eller om jag inte sköter allt som behöver skötas på Alnäs kanske gåvorna upphör. För det är det en ”heltidsarbetare” varit till för i Sverige, att sköta Alnäs och ”jobba” där.

Månadens böneämnen

- Klarhet och enighet om Alnäs' uppgift och hur de praktiska behoven skall lösas.
- Att vi finner nya människor som kan ta sig an Alnäs och för vilka det kan vara en hjälp att ha Alnäs som ett fokus.
- Att vi finner en frihet och en glädje beträffande Alnäs.

vad mån det sker är ju Guds sak. ”Visa mig vägen och gör mig villig att vandra den”, bad ju **Birgitta**. Vi behöver bli ödmjuka. Vad är det vi vill gå ut till människorna med som skulle omöjliggöras av hur vi lever med vår egen familj? Fariseismen ligger nära till hands, om vi tror att vi först måste bli på något sätt fläckfria för att kunna hjälpa andra.

Paul Gundersen berättar ju i sin bok om hur han mötte industrimän, som sedan ville höra mer om de misstag han begått. Om vi vill hjälpa människorna omkring oss är det ju inte vår ofelbarhet vi ska dela med oss av utan hur vi möter samma problem som de. Det vi kan dela med oss av är ju att vi har funnit lösningen, att vi har svaret till alla de mänskliga problemen. Det är kanske därför Du, som Du tycker, drabbas av dessa svårigheter, för att kunna ha något att dela med Dig av?! Eller vad tror Du?

Sture

Mitt engagemang i Moralisk upprustning har en tidsmässig yttre begränsning p g a mitt arbete som går veckan runt, men inte vad gäller min övertygelse och förpliktelse. Jag ser mina arbetskamrater och de människor jag möter som mitt ”team”. Ibland kan det naturligtvis vara svårt med de starka viljor som jag har omkring mig varje dag. Idag, den 13:de söndagen efter trefaldighet var det en mycket bra episteltext ur Rom 12:9-15. *Det började med ”Er kärlek skall vara uppriktig. Avsky det onda, håll fast vid det goda. Visa varandra tillgivenhet och broderlig kärlek, överträffa varandra i ömsesidig aktning ...”*

Ovanstående ledde till följande tankar för egen del:

- att välsigna och inte döma
- att ha omsorg och inte såra tillbaka
- att vara Guds tjänarinna i allt
- att aldrig tappa visionen för någon

Birgittas bön är också aktuell, efter ett nyligen gjort besök i klosterkyrkan i Vadstena. ”Herre visa mig vägen och gör mig villig att vandra den”.

Elisabeth Hamrin

Min uppmaning om att få brev med förslag på vad som föder andligen har tagits upp av Britt P. Det finn plats för fler, och kommentera gärna vad det betytt personligen.

Antero, din uppmaning i DD i juni att berätta vad vi föder vår andliga människa med genom läsning, var inte svår för mig att redovisa. Här finns:

Tomas Merton
Winfred Stinissen
Ruth Burrows
Henry Nouwen
Jean Vanier
och många fler

När jag hittat en författare som faller mig i smaken, läser jag allt jag kommer åt av honom och har dem inom räckhåll som en bruksvara.

När **Merton** började skriva i trappistklostret var det med brasklappen att om något i hans bok stred mot katolska kyrkans lära så var det kyrkan och inte han som hade rätt. Sen dess har nya friska vindar blåst inom katolska kyrkan och frambringt fria, insiktsfulla författare, psykologiskt skolade. Vår egen kyrka har inte odlat arvet från våra gemensamma kyrkofäder - och mödrar. Vi gjorde oss historielösa i och med reformationen. Och fattigare. Synd om oss faktiskt. Detta som en förklaring till att mina författare här alla är katoliker.

Britt Pettersson

Jan förmedlar här några intryck från Caux.

Caux - en oväntad plats

Flera års hårt arbete av många och trogen bönetjänst av ännu fler ledde till en mycket minnesvärd sommar i Caux. De som haft tillfälle och möjlighet att ge en ”tacksamhetsgåva” till Caux i år kan verkligen känna att de både investerat i nutiden och framtiden. Caux befinner sig i en ständig utveckling. Nya grepp i mötesformer, tider, uppläggning, innehåll och tekniska lösningar. ”Vi är en gemen-